

Чуло се, че тука минал Хаджи Димитър. Турците хванали дядо ми, който бил малибашия, и искали да ги заведе да уловят комитите. Те били си простряли дрехите в тоз дол – Сараят, на стената на дола. Като излезли турците, добре ама една пушка гръмнала и турчина казала на дядо: „Лягай, Дойчине, туй е игляна пушка“. И тогаз турците се върнали, а бунтовниците по билата на стената слезли в Армените. То е голямо село, не е кат нас. И през нощта като захлопали на долния край на селото – там била на Тотка прабаба ѝ и тя викнала да плаче. Имаше песен ей такава: „Олеле боже отидох, със дене и със години“. Пък те рекли: „Не бой са, бабо, не бой са, ний не сме били лоши хора. Да им даде хлебец и гозбици. И тя им дала и на сутринта, като станала рано да отиде на кладенеца, намерила една чанта с наполеони. Те ги били оставили. И после те през Арменци, отишли пред Дебел дял и по билото уловили балкана. Това е четата на Хаджи Димитър и Караджата. Той Ботев тук не е минавал. Те тук са убили Караджата. Той бил обесен в Русе, ама тук при Вишовград бил ранен на много места и там го хванали.

От свекърва ми съм чула тъй: Като гърмели на Сарая отишъл дядо Велчо и намерил гроб пресен. И той искал да види кой е заровен, като гърмели комитите и като разкопал група намерил жълтици. И светело вътре като огън и после той взел парите и пак го заровил като гроб.

Стринка разправяше, че тя като отишла и Вела ѝ отворила раклата, светело като огън-жълтици. Той, дядо Велчо, ги намерил на Мазъля, дето били комитите.